

Chudák James

Jednoho dne si James Bronk zakoupil, po dlouhém váhání, nový televizor se satelitním přijímačem. Jeho staříčkový televizor zhasl, a tak bylo Jamesovo rozhodnutí celkem nasnadě. Sice ho lehce znervózňovalo pomýšlení na to množství tlačítek, neboť na svém patnáct let starém mobilním telefonu se učil textové zprávy celých pět let (a zpočátku ho musel vypínat tak, že vyjmul baterie) - ale neodolal.

Následující den přivezla dodávka dvě objemné krabice a dostavil se servisní technik. Namontoval satelitní zařízení a připojil televizor. Při tom stále udržoval lehkou konverzaci, pohrával si s nářadím a významně pomrkal. Do svých vět umně vplétal slovíčka z nějaké cizí, nesrozumitelné řeči. O jejich překlad do mateřského jazyka si James netroufl požádat. Měl pocit, že by vypadal jako blbec. Pak nastal okamžik, kdy se montér postavil před přijímač a vzal do ruky ovladač. V tu chvíli James propadl chvění, neboť si uvědomil, že ten chlap drží v ruce dokonce tři ovladače plné příšerných čudlíků, bravurně jimi šermuje a pálí z nich jak z revolverů. Odborný výklad vedl v oné tajemné, nesrozumitelné řeči, takže nebohý James pochopil jen závěrečnou sumu, zaplatil a osaměl.

V bytě se rozhostilo ticho. Ještě asi tak půl hodiny seděl v křesle, do kterého klesl, a strnule zíral před sebe. Pomalu se mu ale vracel normální tep a chvění ustávalo. Když se pak ještě vzchopil a uvařil si šálek meduňkového thé, vypadal vcelku vyrovnaně. Dopil, odsunul šálek a odhodlaně si nasadil brýle. „Půjdem na to logicky, logická analýza ještě nikdy nezklamala!...“ prohlásil k sobě. A o tom něco věděl. Za celých dvacet sedm let, co pracoval na registračním úřadě jako účetní, se to ještě nestalo. To bylo jeho neochvějnou jistotou. Vzal papír, tužku a začal. „Prvně zjistíme fakta.“ Pečlivě spočítal čudlíky na prvním ovladači. Nevěřičně hleděl na součet třicet osm. „Nu což. Fakta jsou fakta, s těmi se nesmlouvá.“ Ještě rozepsal, kolik je čudlíků černých a kolik barevných, aby byly údaje co nej přesnější.

Tak to udělal se všemi ovladači. Sice moc nechápal, nač jsou tři, když kupoval televizor a satelit. Ale jsou. To je prostě fakt. Došel k celkovému součtu sto čtrnáct čudlíků. Sto šest černých a osm barevných. Neboť nejúčinnější je vylučovací metoda, vypočetl, kolik variant existuje při stisknutí jednoho čudlíku na každém ovladači, pak ve vazbě na barevné čudlíky, pak dobu, kterou mu zkoušky zaberou při třech stiscích za vteřinu. Nakonec usoudil, že je také zřejmě důležité pořadí stisků, a tím se mu počet variant znásobil. V půl čtvrté ráno nechtěně zavadil o televizor a na něm se otevřela malá dvířečka plná čudlíků. Čudlíků, s kterými ve svých výpočtech vůbec nepočítal. Se zavytím se zhroutil na podlahu.

Na registračním úřadu začínala ráno v osm hodin pracovní doba. Všichni pilně počítali, jen stůl Jamese Bronka zel prázdnotou. Vyvolalo to učiněné zděšení. Vždyť Bronk patřil k těm nejvzornějším a za celých dvacet sedm let nechyběl v úřadě ani hodinu. Vedoucí oddělení dokonce udělal neslýchanou věc, poslal posílku do Lipové aleje č. 14, aby na místě zjistil, co se děje. Ten se ale vrátil s nepořízenou. Na klepání nikdo neotvíral a o nebohém Jamesovi nikdo ze sousedů nic nevěděl.

Až třetí den přinesl místní plátek barvitě vylíčení události minulé noci. Události, kdy záchranná služba z nedalekého psychiatrického ústavu dramaticky zasahovala v Lipové aleji č. 14. Jeden nájemník uprostřed noci s řevem vyrazil ze svého bytu ve třetím patře, v očích šílenství a v každé ruce zuřivě tiskl ovladač. Usadil se na zábradlí a na všechny otázky vykřikoval jen řady nesourodých čísel. Přivolaní zřízenci na poslední chvíli zabránili jeho pádu do hlubin.

Byl to chudák James.

Vedení registračního úřadu ve svém prohlášení zdůraznilo, že necítí žádnou odpovědnost za tento politováníhodný incident, nicméně neprodleně učinilo opatření. Na místě za úřadem, plánovaném

k výstavbě nového oddělení, nechalo vysázet park. Všem zaměstnancům prodloužilo polední přestávku o dvacet minut a tu povinně trávili procházkou mezi stromy. Byla zkrácena pracovní doba při zachování platů, prodloužena placená dovolená. Jednou měsíčně je každý zaměstnanec posílán na jednodenní rekondační pobyt v nedalekých lázních na účet podniku.

To všechno mají zaměstnanci registračního úřadu dík Jamesovi.

Ten ale o ničem neví.

Stále ještě počítá....

František Langmajer